,,Dacă un om neprihănit se va abate de la neprihănirea lui, şi va face ce este rău, îi voi pune un laţ (o solie) înainte şi va muri. Dacă nu l-ai înştiinţat, va muri prin păcatul lui şi nu i se va mai pomeni neprihănirea în care a trăit, dar îi voi cere sângele din mâna ta! Dar dacă vei înştiinţa pe cel neprihănit să nu păcătuiască, şi nu va păcătui, va trăi, pentru că a primit înştiinţarea, iar tu îţi vei mântui sufletul!" Ezech. 3,20.21 Dar cu privire la cei nelegiuiţi ,,să fie şterşi din cartea vieţii, şi să nu fie scrişi împreună cu cei neprihăniţi." Psalmi 69,28.

Vineri, 6 Iunie

Alte gânduri

În zilele lui Noe, pământul se afla sub un îndoit blestem, ca urmare a păcatului neascultării lui Adam și a crimei comise de Cain. Totuși, acest fapt n-a schimbat prea mult fața naturii. Existau semne evidente ale stricăciunii, dar pământul era încă bogat și frumos din pricina darurilor providenței divine. Dealurile erau încoronate cu pomi maiestuoși, pe care se sprijineau coardele încărcate cu rod ale viței de vie. Câmpiile întinse, asemenea unor grădini, erau înveșmântate cu verdeață și plăcut îmbălsămate de parfumul miilor de flori. De toate felurile și aproape fără limită erau roadele pământului. Copacii întreceau cu mult în mărime, frumusețe și într-o perfectă simetrie orice copac de astăzi; lemnul lor era dintr-un țesut fin de fibre, dar foarte tare, foarte asemănător pietrei și aproape la fel de rezistent. Aurul, argintul și pietrele prețioase se aflau din belșug. PP 90.1

Neamul omenesc mai păstra încă mult din vigoarea lui de la început. Numai câteva generații trecuseră de când Adam avusese acces la pomul vieții, care era făcut să prelungească viața; iar existența omului încă se măsura cu secolele. Dacă acești oameni, cu viață lungă, cu puterile lor rare de a chibzui și realiza, s-ar fi devotat slujirii lui Dumnezeu, atunci ei ar fi făcut ca numele Creatorului lor să fie proslăvit pe pământ și ar fi răspuns scopului pentru care El le-a dat viață. Dar ei au dat greș în a face lucrul acesta. Erau pe atunci mulți uriași, bărbați de o statură și putere mare, renumiți pentru înțelepciunea lor, pricepuți în născocirea celor mai iscusite și mai minunate lucruri; dar vinovăția lor — că lăsau frâu liber nelegiuirii — era într-un raport direct proporțional cu iscusința și înțelepciunea lor. PP 90.2

Dumnezeu a revărsat asupra oamenilor care au trăit înainte de potop multe și bogate daruri; dar ei au folosit aceste binecuvântări ca să se slăvească pe ei înșiși și le-au transformat într-un blestem, datorită faptului că și-au legat inima de aceste daruri, în loc să o lege de Cel care le-a dat. Ei au folosit aurul și argintul, pietrele prețioase și lemnul cel mai ales la construirea de case pentru ei, întrecându-se unul pe celălalt în înfrumusețarea locuințelor lor, împodobindu-le cu lucrările cele mai iscusite. Ei căutau să-și satisfacă numai poftele inimii lor mândre și se desfătau în orgii și ticăloșii. Pentru că nu doreau să-L păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, au ajuns în curând să nege existența Lui. Se închinau naturii, în loc să se închine Dumnezeului naturii. Glorificau geniul uman și se închinau la lucrarea mâinilor lor și îi învățau pe copii să se plece în fața chipurilor cioplite. PP 90.3

Pe câmpii verzi și la umbra unor copaci frumoși, ei și-au așezat altarele idolilor lor. Dumbrăvi întinse, al căror frunziș rămânea verde în tot cursul anului, erau dedicate închinării la zeii lor falși. De aceste dumbrăvi erau legate grădini frumoase, cu alei lungi și șerpuitoare, peste care se întindeau ramurile încărcate de fructe ale diferitelor soiuri de pomi, grădini împodobite cu statui și tot felul de lucruri care puteau să încânte simțurile sau să slujească dorințelor voluptoase ale oamenilor, atrăgându-i astfel să ia parte la închinarea idolatră. PP 91.1

Oamenii L-au scos pe Dumnezeu din cunoașterea lor și s-au închinat făpturilor propriei lor imaginații și, ca urmare, au decăzut din ce în ce mai mult. Psalmistul descrie efectul produs de închinarea la idoli asupra adoratorilor lor. El spune: "Ca ei sunt cei ce-i fac; toți cei ce se încred în ei". (Psalmii 115, 8.) Este o lege a sufletului omenesc, și anume că privind suntem schimbați. Omul nu se va ridica niciodată mai sus decât concepția lui despre adevăr, curăție și sfințenie. Dacă mintea, ființa lui, nu se înalță mai presus de nivelul firii pământești, dacă nu se ridică prin credință să contemple înțelepciunea și iubirea infinită a lui Dumnezeu, atunci omul se va cufunda mereu mai jos și tot mai jos. Închinătorii falșilor dumnezei au înveșmântat zeitățile lor cu atribute și pasiuni omenești și astfel standardul caracterului lor a fost coborât la asemănarea cu firea pământească păcătoasă. Ca urmare a acestui fapt, ei s-au stricat. "Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău.... Pământul era stricat înaintea lui Dumnezeu, pământul era plin de silnicie". (Geneza 6, 5.11.) Dumnezeu le dăduse oamenilor poruncile Sale ca o regulă de viețuire, dar Legea Sa a fost călcată, și urmarea a fost săvârșirea a tot felul de păcate ce s-au putut închipui. Nelegiuirea oamenilor era fățișă și sfidătoare, dreptatea era călcată în picioare și strigătele celor oprimați au ajuns până la cer. PP 91.2

Pentru studii suplimentare nu ezitați să ne contactați:
WhatsApp: (+49)152-226-37-773, (+63)961-954-0737
contact@advancedsabbathschool.org